

NEŞE YAŞIN

neseyasin@hotmail.com

SMS: 4334 (neşe)

BARIŞ YABANCI BİR DİLDİR

Yeniyetme bir toplum bu... Büyümeyi becermemiş. İlk gençlikteki o çaresizlik duygusu ve bunun getirdiği saçmalama ve isyan biraz da kendini başkaları tarafından sunulmuş bir hayata mahkûm hissetmekten gelir. Bir yandan oluşmakta olan bir kimlik, kendini ifade etme isteği, bir yandan da başkalarının denetiminde bir hayat söz konusudur. Aileler korkunçtur buradan bakılınca. Yaşanılan daha geniş toplumsal birimler de öyle... Mahalle, köy, şehir... Bunların hepsi kendi sesini ve özlemini dünyaya katmak isteyen bir genç için korkunç görünebilir. Okul, çoğu zaman kışladan farklı değildir. Sonuçta aynı mantıkla yönetilir. Acılar içinde geçer çoğu ilk gençlik. Her iki cins için de bilumum azaplar ve eziyetlerle doludur. İşte, Kıbrıslı Türk olmak hep ilk gençlik çağında olmak, bir türlü büyümemek, kendi ayaklarının üzerinde durup kendi kararlarını verememek gibi gelir bana.

Adalarda, hele küçük olanlarında ise başka bir kısıtılmışlık duygusu vardır. Adadaki birey hep uzaklara gitme özlemi

duyar. Şu ünlü, ıssız adada kalan adam karikatürlerindeki gibi geçecek geminin yolunu gözler.

Ve Kıbrıs diye bir ada mevcuttur bu âlemde. İnsanların yurduna yurdum, evine evim diyemediği bir toprak parçası... İkiye bölünmüş, yolunu yordamını şaşırılmış bir yersizyurtsuzluk mekânı. Ada'nın kuzeyinde yaşayan çoğu genç bir gün içinde büyüdüleri evlerin gerçek sahiplerini görünce şaşırılmışlardır. Altı yıl önce sınır kapılarının açılmasıyla evlerini ziyarete gelen Rumlar bir acı gerçeği yeniden hatırlatmıştır kendi mağduriyetinin bir başkasının evinde yaşamak için hak oluşturduğunu düşünenlere.

Kimi aileler "Bizim evin Rumu nerede kaldı?" diye yol gözlerken kimileri de tedirgin bir bekleyiş yaşamışlardır. Halk zekâsı ve yüreği kendi çözümlerini bulabilmiş; nice Kıbrıslı, ortak kader ve mutsuzluk için birbirinin omzunda ağlayabilmiş; "Kim isterdi böyle olmasını. Herkes kendi evinde kalmak istemez miydi?" cümlesini paylaşmıştı.

Üzgünüz Kıbrıs halkı, ama sizin de payınıza düşen bu. İçine doğduğunuz ülke

burası. Birbirini tanımayan iki devletin hüküm sürdüğü ve her birinin diğerinin yurttaşlarına kendini dayatmaya çalıştığı uzun yılların sıfır iletişim mekânı... Burası Kıbrıs, aslanlar gibi beş ordunun beklediği, dikenli tellerin ve silahların ülkesi. Burası kardeş cinayetlerinin, ölüm çukurlarının, göçmenlikler ve sürgünlerin ülkesi.

Çocuktuk ve haberleri söylerdi radyolar, televizyonlar. Hep kavgadan söz ederlerdi. Hep bizim taraf haklıydı ve kesinlikle haksızdı öteki taraf. Radyolar ve televizyonlar yıllar boyunca birinin diğerine yaptığı kötülükleri anlatır ve ötekilerin ne kadar güvenilmez ve kalles olduğunu haykırırdı. Ülke bir savaş arenasıydı ve vahşi dövüşün izleyicileri radyo ve televizyonlarının başındaydılar.

Bir gün inatçı, kindar, şişman adam ile kibirli, kindar, uzun burunlu adam gitti ve yerine kardeşlikten söz eden iki adam geldi. Birisi diğerine dedi ki: "Yoldaş, ya birleştireceğiz ya böleceğiz". Birlikte güler yüzlü fotoğraflar çektiler. Umutlandık. Bu düğümü çözerse bunlar çözer diye düşündü çoğumuz. Belki de umuda ihtiyacımız vardı,

o yüzden böyle bir teselli yarattık kendimize.

Gözlerimizi çevirdik görüştükleri masaya... Bekledik. Çoğu zaman onların kavgalarını, inatlaşmalarını izledik. Onlara günah bulmamak için ayaklarına dolanan engellerden, birinin sömürge valiliğinden ve apoletli bekçilerinden, ötekinin milliyetçi koalisyon ortaklarından filan dem vurduk. Masada oturan iki kavgalı erkek çocuğunu, onların yetiştiği kavga okulunu görmezden geldik.

Sandık ki, o iki erkek çocuk gökten zem-bille inmişlerdi ve içlerindeki büyük barış özlemiyle mucizeyi gerçekleştireceklerdi.

Oysa masa masaydı. Adı barış sofrası filan değildi. Bunca yılın görüşürken görüşmeme geleneği, taktik savaşları oradaydı. Oysa diplomasi diplomasiydi ve bunca yıllık çerçeveler içinde kıvrılmaktaydı. Paradigma dersin düpedüz aynı paradigmaydı ve aşılmaya çalışıldığı anda kısıkvırak yakalıyordu.

Bugüne kadar barışın ne Türkçe ne de Rumca konuştuğu görülmemişti. Türkçe de Rumca da kavganın ve uzlaşmazlığın diliydi. Barış yabancı bir dildi.

CTP-BG Ekonomik Örgütlerden Sorumlu MYK Üyesi Emel Kişi, asgari ücrete ilk kez bu denli düşük bir artış yapıldığına dikkat çekerek, UBP hükümetinin vizyonsuzluğunu bir kez daha ortaya koyduğunu söyledi

CTP MYK Üyesi Kişi